

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Eximii Dei Servi Alberti De Altissimis, Canonici Regularis Congregationis Lateranensis

Saracini, Paolo Emilio

Augustæ Vindelicorum

Cap. XVIII. Orat pro afflictis, ac mœrore oppressis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37282

æ ope & interventu precum Alberti nemo non in acceptis tulit.

CAPUT XVIII.

Orat pro Afflictis, ac mœrore oppressis.

DEUS noster, DEUS misericordiarum, qui Justitiam absque *Misericordia Comite* incedere non patitur, decrevit, ut tempore afflictionis ad paternam suam pietatem recurratur: immò ne propter Divinæ Majestatis offensam, coram ipsa comparere, & Cœlitum obtinere patrociniū diffisi in desperationis barathrum delabamur, complacuit ipsi non sine paterni amoris indicio subinde hîc in terris manifestare magnum aliquem suum Servum, ad quem utpote eisdem periculis, atque miseriis expositum in nostris afflictionibus confidenter recurrere possimus, qui dein ceu causarum nostrarum Patronus & Advocatus coram Divinæ Justitiæ throno comparens suis precibus vibratum in nostras cervices vin-

M 3

di-

dictæ gladium manibus ipsius eripiat, uti
 multoties Moyſes pro rebellis ſui populi
 ſalute fecit: ſic quoque miſeris hiſce tem-
 poribus Urbi Vicentinæ P. Albertum tan-
 quam Interceſſorem reſervavit, eum
 mundo donans eo ipſo tempore, quo in
 cœlum eius Advocatorum unum P. Cae-
 tanum è nobiliſſima Thyenæorum Fami-
 lia in eadem Urbe ortum, & Illuſtriſſime
 nec non Apoſtolicæ Congregationis Cle-
 ricorum Regularium Inſtitutorem ad-
 ſumpſit, qui Filios ſuos *Divinam Provi-
 dentiam* tanquam eorundem fiducia in-
 exhaustum multiplicium Divinarum gra-
 tiarum atque favorum *Ærarium* adorare
 docuit.

Ærumnis itaque oppreſſi undique ſe
 Alberto repræſentabant, alii per litteras,
 per amicos alii, nec pauci in propria per-
 ſona, ut à mundi miſeriis, quarum is lar-
 giſſimus diſpenſator eſt, liberarentur. Ve-
 rùm cum ſolus ipſe tam multis ſatisfacere
 omnèsque recipere nequiret, & pluro-
 tum ob reverentiam, tum ne ſuis eum al-
 orationibus diſtraherent, ad illum acco-
 de-

dere non auderent, non erat in hac Canonica S. Bartholomæi Sacerdos, qui non mediatoris vices ipsum inter, & afflictos subiret, ne videlicet vel unus tanti Advocati patrocinio defraudaretur: qui die noctuque cum dilecto animæ suæ Sponso tractans pro eorum remissione peccatorum, propter quæ persæpè virgam iræ suæ corripit, & pro confugientibus ad se singulariter intercedens, ita assidue orationibus erat intentus, ut eum non immerito Seraphinis cœlestibus in D E I præsentia adstantibus assimilare potuisses: hinc ob continuum, quod per orationem cum suo Creatore habebat consortium, homo istius mundi non esse videbatur, nisi in quantum suæ secum animæ carcerem ferebat, pellem videlicet emaciatam, super ossa extenuatam, quæ sufficiebat ad eam continendam, ne ad cœlum, priusquam eò evocaretur, evolaret.

Nunc quantas ac quales gratias diversis ipse hominibus obtinuerit, ille assequi cogitando poterit, qui, quantæ efficaciam sint magnorum D E I Servorum oratio-

nes, non ignorat; ad me quod attinet, existimo, quòd permultas ac singulares impetraverit, in tabulas tamen minimè relatas, quòd, qui eas recepissent, vel non publicaverint, vel publicatas talibus manifestaverint, qui memoriam illarum facile deposuerunt, eo fortassis monito persuasi, quòd homo in vita suâ laudandus non sit: una nihilominus alterave Alberto adscriptæ, fuêre publicatæ, quæ cum in se aliquid rarum ac singulare contineant, eas supra recensitis, ob DE I solummodo gloriam, nostramque consolationem adjungam.

Ab eo, qui Vicentinæ Urbi summâ cum justitia, nec minore charitate præerat, pio prudentique consilio decretum erat, ut muralium machinarum libratores, qui tunc apud Forum Julium erant, eisdem removerentur, eorûmque in locum alii substituerentur, nimirum ut hoc pacto facilius suis familiis providere possent: & hæc permutatio singulis quatuor mensibus delectis simul viris sexaginta sorte faciendâ erat.

Ve-

Verùm cùm non omnes ita semper sint dispositi, suâque negotia domestica ita habeant composita, ut ad primum buccinæ clangorem, nec non primum tympani sonum in acie comparere possint, utcunque fideles suo sint Principi, eique perlibenter inservire desiderent: ita hos inter juvenis erat paucos ante menses conjugali vinculo illigatus: hujus mater perquam anxia ob filium unicè dilectum, timens ne fors etiam supra ipsum cadat, fortassis æquè cupidum domi subsistendi, atque mater id desideraverat: quare vespere quodam hæc DEI Servum convenit, ac multis lacrymis supplex illi facta est, haberet sui commiserationem, narratôque casu rogavit, ut sibi filium suum haberet commendatum, ne fors in bellum eundi in ipsum cadat & libratores tormentarium agere cogatur. Commovebatur pius Pater feminæ lacrymis, nec non desiderio filii sibi fortè jam antea cogniti, atque in paucis dilecti, utpote Juvenis à probitate commendati, quive plura huic Ecclesiæ servitia præstiterit: quare promptè geni-

M 5

tri-

trici desiderio obsecundavit, ea tamen lege, ut & ipsa DEO idcirco supplicaret. Verum Mater admodum sollicita, quemadmodum nullo non die pii Sacerdotis Alberti Sacro interesse solebat, die insequenti maternæ charitatis adacta stimulis satis maturè rediit, & ubi forte orantem reperit, ipsum denuò interpellare non dubitavit, quippe quòd eo ipso die lectio libratorum forti committenda esset; Tum DEI Servus, qui tota nocte antecedente ad Divinæ Misericordiæ portam pulsabat, sereno vultu ad eam conversa dixit, monuitque mulierem, bono esset animo, nec enim filium ad bellum istud iturum, utpote forte eo die minimè in ipsum casurâ, quod & re ipsa evenit. Quotiescunque deinde novæ per sortem instituendæ electionis tempus appropinquabat, toties mater angore afflicta ad suum Intercessorem confugiebat: hic autem semper idem asseverans aiebat, *Domini gratiam ipsi semel indultam nunquam revocaturum esse*: quod & sic evenit, duorum enim annorum spatio, qui

bus

bus multoties eiusmodi per sortem electio instituebatur, juvenis immunis evadens domi semper ad matris solatium, familiaræque novæ regimen relictus est, ubi hodièque optimo in statu vivit, Divinæ bonitati obtentam gratiam in acceptis referens. Hujus autem beneficii notitiam prima divulgavit Socrus prædicti Libratoris tormentarii, siquidem illa Feminam juvenem vicinam ejulantem ac plorantem aliquando videns, cum fletûs hujusce causam ex ea quæsvisset, respondit illa nec sine dolentis animi gemitu, quòd maritus suus ad S. Ædem Loretanam peregrinatum iverit, instituto per mare Venetiis Anconam versus itinere; &, quoniam mensis integer jam lapsus esset, ex quo nullo non die infaustissima nova audirentur de multis navibus, plurimisque viatoribus, fluctibus ob continuas tempestates, quibus Anno M. DC. XVII. mare infestabatur, haustis, ac submersis, nihil verò de marito suo ex peregrinis in patriam redeuntibus inaudiret, doloribus & anxietatibus se circumfluere, & inconsolabiliter af-

af-

affligi affirmabat. Altera hoc intelligens
 revocato in memoriam generi sui ad in-
 tercessionem P. Alberti recurſu, efficaci-
 bus eidem rationibus perſuaſit, ut eius-
 dem quoque DEO tam grati amici inter-
 ventu uteretur. nec ſurdis hæc auribus
 occinuit, confestim namque in ipſo con-
 ceptæ ſpei fervore hanc ſuam conſultri-
 cem ad Albertum ablegavit, quæ dein al-
 tero die manè ad S. Bartholomæum com-
 parens cùm DEI Sacerdotem ad Sacra-
 rium euntem, mox ad Aram facturum re-
 periffet, & caſum afflictæ feminæ melio-
 re, quo poterat, modo, expoſuiſſet, ut ad
 commiſerationem eum flecteret, demum
 quoque rogavit, ut illud Sacrificium, ad
 quod ſe præpararet, in hunc effectum Di-
 vinæ Majeltati offerret.

Non fuit piæ illi Matronæ difficile, cor
 illud commovere, quod in amore proxi-
 mi planè erat colliquefactum: ſiquidem
 mox ad eius instantiam Sacris operatus,
 finitâ Miſſâ denuo ad Eccleſiam ſe contu-
 lit, conſuetis devotionibus daturus ope-
 ram: ubi mulieri anxie præſtolanti ob-

vi-

viam factus suaviter eidem insinuavit,
exauditas utriusque preces fore, ac mari-
tum paucos intra dies domum rediturum:
*Tu verò, subdidit, eandem solare, & ambæ
pro me peccatore intercedite: tum piæ fe-
minæ stipendium pro Sacro locò alterius
exhibere volenti aiebat, retineret ipsa suū
argentum, sibi sufficere, si preces ad DEUM
pro se funderentur.*

Solari se passa est afflicta conjux tantâ
cum effectûs securitate, ut sibi ob impa-
tiens desiderium lentior solis cursus vide-
retur, quasi dies suum in damnum fieret
productior: enimverò non diu habuit,
cur hanc incularet tarditatem, nam sub
idem tempus litteræ tot votis exoptati sui
mariti advenêre, quæis significabatur,
quòd jam Venetias vivus & incolumis at-
tigisset, brevì quoque sua eam præsentia
exhilaraturus: qui demum redux do-
mum, certitudine, quam uxor de eius sa-
lute, deque festinò reditu interventu
precum P. Alberti habebat, intellectâ, tam-
pia occupatus admiratione fuit, ut in opi-
nionem, quòd P. Albertus nostrâ ætate in-
si-

si-

signis esset DEI Servus, confirmatus fuerit.

CAPUT XIX.

Orat pro suâ Canonica.

PAulatim oleum magno huic lumini defecerat, ita ut in dies adaucta eius zeli, eximiaque charitatis flamma signum evidens esset, quod finis eius vitæ appropinquaret, cum offensas DEO illatas, uti & proximi ærumnas, à quibus nullo non die miserè afflictabatur, porro sufferre nequiret. Priusquam verò benignissimus DEUS Albertum ad suorum præmia laborum evocaret, videbatur, postremo hoc eius peregrinationis anno maximam huius Altissimi Servi sui erga dilectissimam suam Matrem S. Bartholomæi Canonicam, nosque charissimos Confratres suos manifestam facere voluisse charitatem.

Æstate obitum Alberti nostri antecedente agri multiplici grandine fuerunt infestati, ita ut pauci circumjacentis Regionis